

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: V. K.**, zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, proti **žalovanému: Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2013, č.j. CPR-6662/ČJ-2013-930310-V243 a ze dne 9.8.2013, č.j. CPR-6662-1/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto p r á v o n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu dvou rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2013, č.j. CPR-6662/ČJ-2013-930310-V243 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8.8.2013“) bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.4.2013, č.j. KRPE-24264-25/ČJ-2013-170026-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci jako cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce třech měsíců, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR. Dále se žalobce domáhal soudního přezkumu souvisejícího rozhodnutí o nákladech řízení, přičemž druhým žalovaným rozhodnutím ze dne 9.8.2013, č.j. CPR-6662-1/ČJ-2013-930310-V243, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8.4.2013, kterým byla žalobci jako účastníkovi řízení o správním vyhoštění, v němž bylo vydáno výše specifikované první rozhodnutí žalovaným dne 8.8.2013, uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1.000 Kč do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně námitku, na které i nadále trvá, že správní řízení nebylo řádně zahájeno, jelikož oznámení o zahájení řízení ze dne 26.3.2013 neobsahuje řádné vymezení předmětu řízení. Dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí oznámení o zahájení řízení obsahovat mimo jiné i předmět řízení, přičemž k tomu existuje i ustálená judikatura (žalobce odkázal na dva rozsudky NSS, které konkretizoval v žalobě). V oznámení o zahájení řízení byl však pouze obecně učiněn odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců s obecným tvrzením, že uvedený cizinec je na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce k tomu dále uvedl, že z úkonu o zahájení řízení musí zřetelně vyplývat obsah a rozsah „obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce vyslovil přesvědčení o tom, že v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu byl správní orgán povinen popsat skutek, o kterém bylo v řízení jednáno nezaměnitelným způsobem, aby následující řízení nemohlo podléhat široké libovůli správního orgánu, co bude či nebude činit předmět dokazování, které konkrétní jednání zakládá skutkovou podstatu správního deliktu. S odkazem na závěr č. 62 Poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu žalobce uvedl, že pokud je vymezován předmět řízení, je třeba uvést, co tvoří skutkový stav, o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno. Žalobce dále v žalobě zopakoval, že vymezení předmětu správního řízení nebylo konkrétní a dostatečně určité. Dále žalobce uvedl, že skutkovou podstatu definovanou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze naplnit celkem 4 alternativními jednáními, žalobce si nemohl být na základě úkonů vůči němu učiněných jistý, které jednání je mu kladeno k tíži. Žalobce nerozumí česky a neorientuje se v geografii ČR, věděl, že má pracovní povolení uděleno pro okres Pardubice. Hranice okresu Pardubice a Chrudim v případě obce Dřenice je pro něj zcela neseznatelná. Žalobcovu jednání postrádá zavinění a touto otázkou se správní orgán nezabýval. Práci přidělilo žalobci družstvo Bratrstvo M.V.I. jednající panem T.. Přestože žalobce uvedl, že práci mu měl údajně zadávat údajně pan B.,

neznamená to, že žalobce stále nepovažoval za svého zaměstnavatele družstvo Bratrstvo M.V.I., které pro něj představuje pan T.. Žalobce nevěděl, že by porušil jakoukoliv povinnost. Zásadním způsobem byla porušena i zásada legitimního očekávání, neboť k vymezení předmětu řízení došlo až v odůvodnění rozhodnutí, které tak bylo pro odvolatele nečekané. Dále žalobce namítl, že z provedeného dokazování nikde nevyplynul důkaz, že žalobce je na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalobce vykonával pracovní činnost na výstavbě nového oplocení v objektu firmy Auto Hybeš v obci Dřenice, okres Chrudim, měl však pracovní povolení. Dále žalobce namítl, že se již nalézací orgán nevypořádal s námitkami žalobce o nedostatečném a pouze obecném vymezení předmětu řízení, již správní orgán I. stupně svá tvrzení konkrétně nepodložil např. tím, z jakých ustanovení zákona či judikatury vycházel při vymezení předmětu řízení. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítl, že nebyl řádně poučen o důsledcích vzdání se svého práva za použití příslušných ustanovení správního řádu, čili se jedná o nezákonnost, kterou je zatíženo řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno.

Žalobce současně napadl rozhodnutí o nákladech řízení, když vyslovil přesvědčení, že toto rozhodnutí je související s rozhodnutím ve věci samé a pokud by soud žalobě vyhověl, je nezbytné zrušit i rozhodnutí o nákladovém výroku. Žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět k novému projednání.

Žalobce doplnil ještě žalobu podáním ze dne 24.9.2013, kterou označil jako „upřesnění žaloby ze dne 22.8.2013“. Žalobce uvedl, že pokud respektoval pokyn zaměstnavatele k výkonu práce v jím určeném místě a uposlechl pokyn zaměstnavatele (tj. zaměstnavatele družstvo Bratrstvo M.V.I., které pro něj „představuje p. T.“), tak dal souhlas konkludentně s nastoupením pracovní cesty dle pokynu zaměstnavatele. K výkladu pracovní cesty odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 67/2013-42.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne

14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady.

Krajský soud přezkoumal žalovaná rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně soud musí konstatovat, že se neztotožňuje s námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou namítl žalobce v souvislosti s tím, že se dle jeho názoru správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s jeho námitkami, které se týkaly vymezení předmětu řízení. Při posouzení této otázky totiž nelze vycházet pouze z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť obě rozhodnutí týkající se správního vyhoštění tvoří jeden celek. A právě námitkou žalobce týkající se údajně nedostatečného vymezení předmětu řízení se podrobně zabýval žalovaný v žalovaném rozhodnutí na str. 4., v němž uvedl, že v dané věci vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém je uvedeno, že správní řízení bude s účastníkem řízení vedeno ve věci vydání správního vyhoštění z území ČR dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a to na základě skutečnosti, že účastník řízení vykonával na území ČR zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Krajský soud se shoduje s názorem žalovaného o tom, že předmět řízení v daném oznámení o zahájení správního řízení byl vymezen sice stručně a obecně, přesto se však jedná o vymezení dostatečně určité. Jak vyplývá ze správního spisu, při následném sepsání protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26.3.2013 správní orgán I. stupně seznámil žalobce s tím, z jakých zjištění správní orgán vychází, tj. že dne 26.3.2013 provedl správní orgán ve společnosti Auto Hybeš, v obci Dřenice, kontrolu, při které bylo zjištěno, že žalobce vykonává pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Následně dal správní orgán žalobci možnost vyjádřit se do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, přičemž byl seznámen s tím, z jakých konkrétních zjištění a podkladů správní orgán vychází. Žalobci bylo s náležitou přesností před jeho vyjádřením do protokolu uvedeno, ohledně jakého jednání se řízení zahajuje, tedy zejména kdy, kde a jakým způsobem se měl tohoto jednání dopustit (tj. byl podrobně popsán skutkový děj). Proto žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil nesouhlas s názorem žalobce, že až po převzetí vlastního rozhodnutí o správním vyhoštění bylo účastníkovi řízení bez jakékoliv pochybnosti zřejmé, na základě jakého konkrétního jednání bylo zahájeno předmětné správní řízení. Tento závěr žalovaného žalobce v žalobě nezpochybnil a krajský soud bez žalobní námítky nenalezl důvod pro jeho zpochybnění. V dané věci nemohlo být žalované rozhodnutí pro žalobce překvapivé, když byl před jeho vydáním dostatečně seznámen se skutkovým stavem věci, zejména s popisem jeho jednání, které vedlo správní orgány k vydání rozhodnutí o vyhoštění. Ze správního spisu soud navíc zjistil, že oznámení o zahájení správního řízení bylo vydáno dne 26.3.2013, protokol o vyjádření účastníka správního řízení byl sepsán téhož dne. A právě v tomto protokolu o vyjádření účastníka správního řízení je podrobně popsáno zjištění správního orgánu týkající se uvedeného jednání žalobce, tedy že dne 26.3.2013 byla provedena v obci Dřenice, v autosalonu Hybeš, pobytová kontrola, kdy v rámci této kontroly bylo zjištěno, že žalobce vykonává zde pracovní aktivitu bez platného povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. K tomu se žalobce vyjádřil tak, že výše uvedeným skutečnostem plně porozuměl a naopak podrobně sám popsal, že rozhodnutí, kterým mu byl povolen výkon práce v ČR, bylo vydáno Úřadem práce v Pardubicích pro firmu Družstvo Bratrstvo M.V.I. a že pan T. z tohoto družstva pro něj neměl „žádnou práci“, proto si začal práci „shánět“ sám, „zavolał svému kamarádovi S.“, který mu sdělil, že má známého, který má pro něj práci na pár dní. Proto zvolil možnost nabídnuté práce v autosalonu Hybeš, kde pracoval jako pomocný dělník, přičemž pracoval pro pana P. B., který mu zadával na stavbě práci. Na stavbu přijel s kamarády se svým autem. Dále vyslovil názor o tom, že si je vědom toho, že měl mít nové

rozhodnutí úřadu práce pro výkon práce v Dřenicích, ale nepožádal o něj. Jak sám uvedl, „chtěl jsem zde pracovat pouze pár dní jako brigádník tak, protože jsem neměl peníze a pak se vrátit do práce pro pana T.“. Z výše uvedeného vyjádření žalobce, uvedeného ve zmíněném protokolu, je zcela zřejmé, že žalobce plně porozuměl skutkovému stavu věci, byl si vědom svého jednání, tj. že vykonává práci bez uvedeného povolení k zaměstnání, přičemž nelze z tohoto protokolu na rozdíl od jeho tvrzení v žalobě zjistit, že by nebyl schopen jednat v úředním jazyku, tj. že by nerozuměl dostatečně česky. Uvedené závěry žalovaného soud pouze doplňuje tak, že i když by uvedené oznámení o zahájení správního řízení bylo nedostatečné, tak tato vada nemohla mít za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť popis jednání žalobce a celý skutkový stav věci byl žalobci dostatečně znám ze zmíněného protokolu, který byl navíc sepsán ve stejný den jako oznámení o zahájení správního řízení. Na uvedených závěrech nic nemůže změnit ani judikatura citovaná žalobcem v žalobě, která na daný případ z výše zmíněných konkrétních důvodů nedopadá, neboť se netýká stavu, kdy předmět řízení je dostatečně vymezen i v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Účelem přesného vymezení předmětu řízení je v podstatě to, aby žalobce jako účastník správního řízení měl možnost využít všech svých prostředků ke své obraně, resp. k hájení svých práv, tedy aby rozhodnutí vydané ve správním řízení pro něj nebylo překvapivé. V dané věci se však o takový případ rozhodně nejednalo (argumentace soudu viz výše). Pokud žalobce namítl, že nevykonával práci bez pracovního povolení, tak je nutné uvést, že výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání, tj. v daném případě výkon práce mimo povolené místo výkonu práce, je nutno posoudit jako výkon práce bez povolení k zaměstnání, který je způsobitelným důvodem pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 20.8.2013, č.j. 8 Afs 113/2012-28). K námitce o nedostatečném poučení o důsledcích vzdání se svého práva v souvislosti s prováděním důkazů se soud neztotožňuje s názorem žalobce o tom, že žalobce by měl být poučován o důsledcích vzdání se svého práva za použití příslušných ustanovení správního řádu, resp. že by nedostatek takového poučení mělo za následek existenci vady řízení, která by měla za následek vznik nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. Výše uvedený zákonný následek projevu vůle účastníka správního řízení, kterým se tento vzdal práva účasti při dokazování, vyplývá z platné právní úpravy včetně následků takového jednání. V takovém případě platí, že „neznalost zákona neomlouvá“, tedy jestliže účastník řízení nezná výše uvedený zákonný následek, vyplývající z platné právní úpravy, nevidí soud důvod, proč by měl správní orgán porušovat uvedenou zásadu a seznamovat účastníka správního řízení s právní úpravou, jejíž znalost se předpokládá. Navíc, v dané věci zákonné předpoklady pro vydání žalovaného rozhodnutí nevyplynulo z dokazování, např. z výsledku svědků, ale již ze samotného vlastního popisu jednání žalobcem ve zmíněném protokolu. Takže i kdyby takovou povinnost správní orgán měl, tak by její porušení nemohlo mít za následek vznik nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v důsledku existence procesní vady. Nedůvodná je i námitka žalobce, že „nerozumí česky a zároveň se vůbec neorientuje v geografii ČR“. Jak vyplývá z výše uvedeného protokolu, naopak žalobce dobře česky rozumí a neznalost geografie ČR jej nemůže zprostit odpovědnosti za výše uvedené jednání, to by se pak obdobným způsobem mohl zprostit téměř každý cizinec, neboť právě u nich se tato neznalost může častěji vyskytovat než u občanů ČR. Navíc, když si žalobce sjednával výše zmíněným způsobem

výkon práce, tak mu nic nebránilo, aby si ověřil, zda výkon této práce je v souladu s uvedeným pracovním povolením.

Žalobce sice nazval svůj přípis ze dne 24.9.2013 jako „upřesnění žaloby ze dne 22.8.2013“, ale v podstatě se jedná o doplnění žaloby o další žalobní bod, ve kterém tvrdí, že se v jeho případě jednalo o pracovní cestu dle pokynu zaměstnavatele. Takové tvrzení v žalobě obsaženo nebylo, navíc ve správním spisu a ani v soudním spisu není založen žádný právní relevantní podklad, který by odpovídal tomuto tvrzení žalobce, resp. který by svědčil o jeho pravdivosti. Avšak i kdyby tomu tak bylo, zmíněný žalobní bod rozšiřuje žalobu již po lhůtě pro rozšíření žaloby a nelze se jím věcně zabývat (§ 72 odst. 1 s. ř. s., § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Protože žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla nedůvodná, nebyl dán rovněž důvod ke zrušení rozhodnutí o nákladech řízení, jenž s řízení o správním vyhoštění souviselo.

Soud musel proto žalobu proti oběma rozhodnutím zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová